

mond trekken krampachtig saam. Hij kan zijn bonzende armen niet meer beheerschen.

Naar haar fel geslagen kaak stijgt het bloed. Zij klemt zich, knielend neergezonken, aan zijn ledikant en vraagt met afgewend gelaat vergeving; begeerig omgrijpt zij zijn willoozen pols, hem drukkend aan haar vochtige lippen. Zijn vrije hand woelt door haar grauwendende lokken, verdwaald.

Ze slaapt in het aangrenzende vertrek. Op een nacht ontwaakt hij van haar gelle zenuwsnikken; reeds raken zijn wankele voeten het gladde zeil, als hij haar deur hoort opengaan. Vóór hij beseft wat er gebeurd is, staat zij tegenover hem aan het andere einde van de flauw verlichte kamer, tener in de strakke witte kleeren. Tastend of zij blinden waren, naderen zij elkander. Tusschen hen de lage speeltafel, waarop een waspitje dobberend brandt. Schaduwen slaan over hun angstige lijven, vage schaduwen van hun sidderend bewegen; ontastbare boeien, die hun omarming beletten. Binnen het louter gebied van de kleine vlam worden hun oogen getrokken, doch hun snelle adem verschroeit in den deinenden vuurkring. Zij wijken terug naar het duister om roekeloozer te keeren en in het duizel-diepen donker van het uitgewaaid licht ontzet elkanders wreedste smart te vinden, zonder tranen schreiende, hoofd aan schouder in den omvermurwbaren nacht. Tegen haar weeke borst kloppen zijn holle slapen, troost zoekend en brengend, terwijl ellende over hen neerstort zonder erbarmen. Want ook dit blijft hen niet ongeschonden: hun uitgeputte krachten – zoo zijgt een winde-rank verdord met de omknelde bloem – kunnen de zwaarte van hun saamgehecht bestaan niet langer dragen. Eindeloos hun val door zwarte wentelende ruimten naar den marmer-kouden vloer.

Van den grond heeft zij, tusschen de scherven van het lampballonnetje, de lucifers geraapt. Een vluchtig licht scheert over hun belachelijke houdingen. Walgend kruipen zij op en gaan huns weegs in de teruggesprongen duisternis, tastend of zij blinden waren. . . .

Tot den ochtend duurt zijn korte onderdrukte kuch. Haar draagt een zachte droom meelijdend naar de late winterschemering.

Onder de knoppende struiken begint het speenkruid te bloeien. Zij wandelen arm in arm langs de spichtige villa-hekken, waarachter het gras is vergeeld. Hun langzame stappen zijn week op den dooienden grond als hun harten. Het is de eerste dag dat zij te samen buiten zijn.

Nog bedwingt een gehavend ijsvlies het ontwakende water, stengels rekken zich naar het scheurend oppervlak. Zij ademen de versche voorjaarslucht met koele, kind-open monden.

Heb je die brief nog? vraagt hij zacht en maakt zijn stem klein, dat maar